nieuws

"Wie een betere wereld wil krijgt altijd tegenwind"

nieuws

Vlaams parlementslid en gemeenschapssenator Vera Dua vierde haar 56ste verjaardag. Al 24 jaar probeert ze via de politieke diplomatie de wereld mooier en beter te maken. In die periode heeft ze vooral erg veel geleerd. "Toen we in de regering zaten heeft Groen! te veel gerealiseerd, het ging te rap waardoor onze achterban te grote verwachtingen ging koesteren. Iedereen dacht: we hebben nu een Vlaamse minister van Leefmilieu, morgen is het water proper. Zo werkt het niet, hé", blikt ze terug in een interview met Luk Alloo.

25 OKTOBER 2008 – LAATST BIJGEWERKT OM 14 SEPTEMBER 2020 14:05

Vlaams parlementslid en gemeenschapssenator **Vera Dua** vierde haar 56ste verjaardag. Al 24 jaar probeert ze via de politieke diplomatie de wereld mooier en beter te maken. In die periode heeft ze veel geleerd. "Toen we in de regering zaten heeft Groen! te veel gerealiseerd, het ging te rap. Daardoor ging onze achterban te grote verwachtingen koesteren", blikt de voormalige landbouwminister terug in een interview met Luk Alloo.

Welke dromen koesterde je als kind? *Vera Dua:* Moeder bracht ons een groot rechtvaardigheidsgevoel bij. Toen de Club van Rome in '68 stelde dat er in de toekomst een groot milieuprobleem zou opduiken, wist ik wat met mijn leven te doen. Ik kon niet langs de zijlijn zitten toekijken. Toen ik 15 was, heb ik uit pure politieke verontwaardiging op het Sint-Bavocollege de eerste leerlingenraad opgericht. Het was toen '68, er waren rellen in Parijs, de wereld veranderde en onze directrice voelde dat. Van haar mochten wij toen voor heel de school een namiddag organiseren rond armoede en onrecht in de wereld. Ik besefte meer en meer dat de wereld fout in elkaar zat en wilde ageren.

Weerspiegelde dat engagement zich later ook in je studiekeuze? Ja. Ik studeerde voor landbouwkundig ingenieur omdat ik in de ontwikkelingslanden iets wezenlijks wilde veranderen. Maar ik ben op een man gevallen die zei: we gaan de wereld eerst hier proberen te veranderen. De liefde hield mij in Vlaanderen. Na mijn studies werd ik

assistent aan de faculteit Bosbouw in Gent. Ik gaf les en deed research, onder meer over de zure regen en de invloed ervan op bossen. In die periode dweilde ik alle parochiezalen af om over de gevolgen van zure regen te spreken.
Waarom heb je uiteindelijk de stap naar de politiek gezet? Ik heb daar niet lang over moeten nadenken. Voor Agalev was ik een aantrekkelijk figuur, ik engageerde mij voor het milieu en zat in drukkingsgroepen. Plots kon ik dingen in beweging zetten, ideeën in wetten gieten, dingen wezenlijk veranderen. Tijdens de gemeenteraadsverkiezingen in '89 was ik lijsttrekker en werd ik verkozen in de gemeenteraad. In '91 werd ik lid van de Kamer. Weet je dat wij al op het einde van de jaren '80 protesteerden tegen de schandelijke wijze waarop dieren werden misbruikt in dierentuinen en circussen? We waren de eersten die in de gemeenteraad tussenkomsten deden over de fiets. Men noemde ons luchtfietsers omdat we windmolens eisten. Toen ontstond er grote hilariteit. Zo van: waar zijn die groenen in godsnaam mee bezig?
Steekt het dat jullie als visionairen werden weggelachen en dat windmolenparken, bio-energie, dierenwelzijn en klimaatverandering nu bon ton zijn? Natuurlijk, maar gelukkig staan die windmolens er na al die lange jaren aandringen wel. Het leven heeft mij één ding geleerd: je krijgt heel wat tegenstand als je de wereld in de goede richting wil duwen. In deze wereld overheerst de economische dwangmatigheid, alles is daaraan ondergeschikt. Vanuit de oppositie bepaalden wij de agenda, in die zin waren wij van vitaal belang. En dat is Groen! nog steeds. We mogen niet stilzitten en denken dat de grote problemen achter de rug zijn. Gelukkig maken mensen de klik, ook omdat ze de voordelen zien. Zonnepanelen zijn bijvoorbeeld niet alleen goed voor het milieu maar ook voor de portemonnee. Je ziet dat bedrijven investeren in groene energie en iedereen beseft ondertussen dat de energieprijs onbetaalbaar wordt. Men begint eindelijk te reageren. Het enige wat mij verontrust, is dat men iedere keer te laat een stap te zet of een maatregel neemt. Het langetermijndenken gaat er nog steeds niet in.
Heb je spijt van bepaalde beslissingen of uitspraken? Ik heb fouten gemaakt. Toen we in de regering zaten heeft Groen! te veel gerealiseerd, het ging te rap. De liberalen en de socialisten waren zodanig content dat ze zonder de CD&V regeerden dat wij een zeer groen regeerakkoord uit de brand sleepten. Achteraf bekeken was dat fout omdat onze achterban te grote verwachtingen ging koesteren. Iedereen dacht: we hebben nu een Vlaamse minister van Leefmilieu, morgen is het water proper. Zo werkt het niet, hé. We hadden alles bedachtzamer en rustiger moeten aanpakken.
In '99 werd je Vlaams minister van Landbouw en Leefmilieu. Na de federale verkiezingsuitslag van 18mei 2003 gaf je je ontslag na een fameuze nederlaag. Mei 2003 was een donkere periode. Een week voor die verkiezingen betoogden de boeren.

Het was hallucinant dat Jacques Gabriëls, een coalitiepartner, meebetoogde tegen Agalev en dus tegen mij. Met onze partij werd op een schandalige manier afgerekend, alle onpopulaire maatregelen werden in onze nek geschoven, ook door de kiezer. We haalden amper 2,47procent. Een partij met 2,47procent is niet geloofwaardig en daarom nam ik ontslag. Het was een enorme klap. Ik was enorm ontgoocheld en wilde bijna stoppen met politiek.

Hoe analyseer je vandaag die afstraffing door de kiezer? Ik ben daar nogal hard in, hoor. De fout lag bij onszelf. Noem het jeugdzonden. Onze communicatie en strategie tegenover de coalitiepartners én de kiezer was niet zorgvuldig. Bovendien lieten wij ons te veel opjagen door onze achterban. De eigen achterban is niet noodzakelijk de kiezer. Je krijgt duizend mails en denkt dat dát de bedenkingen en vragen van Vlaanderen zijn. Dat was fout. Ik heb daar ongelooflijk veel lessen uit getrokken. Eind 2003 werd ik voorzitster van het vernieuwde Groen! en gelukkig zijn wij in 2007 opnieuw in het parlement beland. Het ecologische gedachtegoed is daar op zijn plaats en de overtuiging blijft overeind.

Zou je met wat je nu allemaal weet je politieke leven overdoen? Ja meteen. Je kan de wereld alleen veranderen via de politiek. Wel zou ik nu economie studeren. Want uiteindelijk draait alles rond de economie, dat wordt vandaag nog eens pijnlijk bewezen met de financiële crisis. Als je naar een ecologische samenleving wil streven, moet je een ecologische economie op poten zetten.(KS)

Bron: Het Nieuwsblad

VILT vzw

Bd Simon Bolivar 17
1000 Bruxelles

Contact

M • info@vilt.be

Volg ons op:

screenreader.visit us on our facebook page: https://www.facebook.com/vilt.nieuws/

screenreader.visit us on our linkedin page: https://www.linkedin.com/company/vilt-vzw/
screenreader.visit us on our instagram page: https://www.instagram.com/vilt.nieuws
screenreader.visit us on our x page: https://x.com/vilt_nieuws
screenreader.visit us on our bluesky page: https://bsky.app/profile/viltnieuws.bsky.social

---

© 2026 VILT vzw, all rights reserved |
Privacy policy
Copyright
Cookie Policy
Cookie instellingen aanpassen

Crafted by Brigada